

haaber, at Regjeringen Intet vil have imod at vedkjende sig, hvad jeg her har sagt, nemlig at Regjeringen ikke idag har tænkt paa som sin Anstuelse at opstille en Mening, der er modsat den, som Dagsordenen udtaler, og seer jeg da under denne Forudsætning ingen Nødvendighed for os til at gaae ind paa Dagsordenen. Selve den Sætning, som Dagsordenen udtaler, forekommer mig ganske klar, og jeg skulde ikke videre have indladt mig paa den, især efter at Proponenten yderligere har udviklet sin Mening, hvis den ikke fra en anden Side havde foranlediget nogle Dittringer, som jeg troer med et Par Ord at burde gjendrive. Det frapperede mig nemlig Noget i Formiddags at høre af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds, at der her ikke var Spørgsmaal om en egentlig Grændsebestemmelse, hvorved skulde afgjøres, hvor Danmarks Rige hørte op, men at her kun var Tale om nogle Bidsdrag, om visse Distrikters Forpligtelse til at yde Noget et andet Sted hen. Man behøver nemlig kun at hensee til de Ord i Fredstractaten, hvorefter den hele Forhandling er kommen istand, for at maatte erkjende, at her virkelig er Spørgsmaal om en overmaade vigtig Grændsebestemmelse, en Bestemmelse, som paa eengang skal fastsætte Grændse udad, og, om man vil, ogsaa en Grændse inde i Monarchiet. Men just denne Grændse inde i Monarchiet er saa særdeles vigtig, fordi Grændsen udad tillige er af Vigtighed for den indre Afhængighed. Spørgsmaalet er om at bestemme Grændsen for Hs. Majestæts tydske Lande og Hs. Majestæts ikketydske Lande, og det er ret vigtigt, at det er udtalt, at der er nogle Lande, der som Lande ere tydske Lande og høre til det tydske Forbund, og ikke blot ere Lande, med Hensyn til hvilke Kongen hører til det tydske Fyrsteforbund. Jeg troer altsaa, det er et meget vigtigt og bestemt Grændse-spørgsmaal, hvorom her er Tale. Jeg troer ogsaa, og derom skal jeg tale saameget kortere, som den ærede Proponent selv har talt derom, at Formen af en Voldgift ikke kan forandre Sagen, saaledes at derved Rigsdagens Competence, forsaavidt den er tilstede, indskrænkes. I det Dieblik, man vologiver Noget, antager

man, at man har en Ret, og selv om man i dette Dieblik ikke gjør Rede for, hvorvidt denne Ret gaaer, saa siger man jo dog selv, at ved Afgjørelsen kan man enten vinde noget Mere end sin Ret eller tabe noget af sin Ret, eller faae netop lige sin Ret, men man kan ikke give Autorisation til en saadan Afgjørelse, naar man ikke selv alene har den og har den fuldstændig.

Endelig er der en vanskelig Side, som denne Sag ogsaa berører, nemlig Spørgsmaalet om Grændsen mellem Holsteen og Slesvig, om hvilken Sag det vel ikke er værd at tale altfor meget i disse Dage, men vi kunne dog ikke ganske forbigaae den. Vi maae holde paa, at Hans Majestæts ikketydske Lande er en Eenhed, der ligesaa vel har en samlet Grændse, som det Monarchie i en videre Forstand, hvortil man regner de tydske Lande, og at vor Grundlov har fastsat, at ingen Provindsafstaaelse, den være stor eller liden, kan foregaae uden et constitutionelt Samtykke af Rigsdagen. Nu kan der vel maaskee være Enkelte, som ville reise det meget betænkelige Spørgsmaal, om hvorledes det forholder sig med Slesvig i saa Henseende. Herpaa skal jeg imidlertid ikke indlade mig, men kun bemærke, at jeg troer rigtignok, at, indtil der kommer en anden Forsatning istand, efter hvilken Controllen med mulige Provindsafstaaelser underlægges et andet Sted, saa kunde vi ikke opgive den Control, som er tillagt Rigsdagen ved Grundloven, og ikke erkjende en saadan Grændse imellem os og Slesvig, at Slesvigs øvrige Grændse kunde blive forrykket uden vor Interesse. Paa den anden Side maae vi imidlertid tænke os det som en mulig Følge af de antydede Forhandlinger om Fællesforsatningen, at Afgjørelsen af hiint Spørgsmaal kan komme til at henhøre til en Repræsentation, som ikke var den specielle danske Rigsdag. Det er muligt, det kunne vi ikke forudsæe nu. For Dieblikket er der imidlertid ikke en saadan anden constitutionel Repræsentation, der kan udøve nogen Control i den nævnte Henseende. Herpaa har jeg ikke villet undlade at henlede Opmærksomheden, idet jeg troede, at det var af Vigtighed at minde om, at der er aldeles ingen Udsigt til, at det her omhandlede spe-